

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Versvs III. Animæ meæ profundißimum centrum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

momenta singula ex parte ignis amoris, qui nequaquam oriatur, tangunt animam, quos quidem tactus fieri ferireque asserit, animæ suæ profundissimum centrum.

V E R S V S III.

Anima mea profundissimum centrum.

Quandoquidem hæc Spir. S. festiuitas in animæ substantia, quo nec daemon, nec mundus, nec sensus peruenire possunt; celebratur: idcirco etiam festiuitas hæc securior est, substantialior ac delectabilior, quo videlicet intimior. Quo enim est intimior, eo purior, & quo purior, eo affluentius, frequentius, vniuersaliusque sese communicat illi Deus, vnde etiam maioribus delicijs spiritus, animaque perfruuntur: Deus siquidem est ille, qui vniuersa absque vllâ animæ cooperatione, in sensu quæ iam explicaturi sumus, operatur. Et quoniam anima naturaliter, industriaque suâ, nihil absque corporei sensus interuentu & ope, valet operari; à quo tamen in præsentî casu liberrima est, & remotissima: hinc est, vt vniuersa ipsius occupatio nihil aliud sit, quam à Deo duntaxat recipere, qui solus in fundo, seu centro animæ, absque sensuum adiumento eam mouere, in eaque operari potest, quare vniuersi huiusmodi animæ motus diuini sunt: & quamuis à Deo pronentiant, etiam ipsius animæ sunt; efficit siquidem eos Deus in illâ cum illa ascensum voluntatemque suam præbente.

Et quoniam dum asserit se in profundissimo animæ suæ centro feriri; alia non adeo profunda centra se habere fig-

nificat, qua id ratione fiat animaduertendum est. Primo loco itaque sciendum est, animam in quantum spiritus est, nihil sublimis, nihil infimi, nihil magis minusque profundi in sua essentia habere, quemadmodum quantitativa corpora habent: cum enim ea ex nullis partibus constet, neque aliquid discriminis inter ipsam intus & foris intercedat, quandoquidem tota vnius rationis est, nequaquam habet centrum magis aut minus profundum, neque in vna parte maiore splendore irradiari potest, quam in alia; sicut accidit in Physicis corporibus: sed tota vniiformiter illustratur. Verum ista centri profunditatisque materialis, & quantitativæ acceptione prætermittenda: illud profundissimum animæ centrum appellamus; quod est vltima meta, ad quam ipsius essentia, virtus, & operationis motusque vis, peruenire possunt, nec inde ulterius progredi: sicut ignis, vel lapis, qui virtute, motuque naturali ad suæ spheræ centrum attingendum pollet, nec inde ulterius progredi valet, aut in illo non sistere, nisi forte ab aliquo contrario obstaculo arceantur. His præsuppositis, dicere possumus; lapidem cum intra terram est, esse veluti in suo centro versatur enim intra actiuitatis, motusque sui spheram, quæ est terræ elementum: non tamen in profundissima terræ parte est, in ipsius videlicet medullis; superest enim adhuc illi virtus & vis, illuc usque descendendi, & si obstaculum amoueatur perueniendi, quando verò illuc peruenerit, nec amplius ex se virtutis ad sese mouendum habuerit, dicemus illum in profundissimo versari centro.

Animæ centrum Deus est, ad quem postquam ipsa, secundum essentiam suam, vniuersamque vim operationis suæ per-

peruenit, ad vltimum, profundissimum-
que animæ centrum peruenisse dicitur;
quod cunctis, cum ex totis viribus suis,
eum dilexerit ac intellexerit, eo que fuerit
perfructus; quando autem eousque non
peruenit, licet in Deo, qui eius cætrum est,
per gratiam & ipsius communicationem
sit; si motu adhuc viribusque ad vltius
progrediendum prædita sit, nec adhuc
contenta; licet in centro versetur, non ta-
men in profundissimo; quandoquidem
ad vltiora se extendere valet. Amor ani-
mæ copulat Deo, & quo plures amoris
obtinuerit gradus, eo in Deum profundius
intrat, magisque cum eo concentratur.
Quare secundum istam qua vtimur, lo-
quendi normam, asserere, possumus, se-
cundum numerum graduū amoris, qui
bus anima in Deum fertur, plura quo-
que esse animæ in Deo centra, quæ sunt
illæ multæ mansiones, quas Dominus in
domo Patris sui esse dixerat. Atque
ita si vnico amoris gradu fuerit prædita,
iam in Deo, qui ipse centrum est, versatur:
vnus quippe amoris gradus, ad ma-
nendum in Deo per gratiam, satis est;
quod si duos obtinuerit amoris gradus,
in intimiori centro sese Deo concentra-
uit, si ad tres peruenit gradus, in ter-
tio quoque gradu Deo concentrabitur;
si autem profundissimum assecuta fuerit
amoris gradum, amor quoque diuinus
in illud eam feriet, quod hoc loco pro-
fundissimum animæ centrum nuncupa-
mus: à quo etiam amore in quodam ele-
uatissimo gradu secundum essentiam, po-
tentiam, vimque suam transformabitur,
irradiabiturque, donec simillima Deo e-
uadat. Sicut crystallum limpidum & mū-
dum, quo plures lucis recipit gradus, eò
magis lux illi concentratur, splendidiusq;
re dditur, donec eousque pertueniat, ad-
eoque copiosè lux in eo radicitur, vt

totum, lux ipsa videatur, nec à luce dif-
cerni possit, quandoquidem iam quan-
tum capax est, totum sit illustratum ab ea,
quod nihil aliud est, quam illi simile vi-
deri. Atque ita cum dicit anima flam-
mam profundissimum ferre centrum,
perinde est ac si diceret, quod dum sub-
stantiam, virtutem, vimque animæ pro-
fundissimè tangit, eam sauciet. Quod id-
eò dicit, vt gloriæ, voluptatisque suæ
affluentiam exprimat: quæ voluptas
eo maior teneriorque est, quo poten-
tius, substantialiusque in Deum fuerit
transformata, eique concentrata. Quæ
res multis gradibus superat id, quod in
vulgari amoris vnione euenire solet, se-
cundum vehementiam intentioris ardo-
ris ignis, qui hoc loco (vt diximus) viam
eiaculatur flammam. Hæc quippe ani-
ma, quæ dulci adeò perfruitur gloria,
& anima quæ communi duntaxat amo-
ris vnione potita est, igni diuino, quem
Isaias in monte Sion militantem Eccle-
siam adumbrantem esse dicit: & Cami-
no Dei qui erat in Hierusalem, quæ vi-
sionem pacis significat: quoddammo-
do similes sunt. In hoc enim, de quo agi-
mus statu, velut in quodam succenso ca-
mino versatur anima, in tanto pacatori,
gloriosiori, teneriorique vnione (vt di-
ximus) quanto ardentior est camini
huius flamma vulgari igne, vnde fen-
tiens anima ab istâ viâ flammâ, viâ sibi
modo vniuersa communicari bona (a-
mor enim iste diuinus omnia secum ad-
ducit) ait:

*O flamma amoru viuæ!
Que sua uiter feris.*

Ac si diceret: O ardentissimi me amor, qui a-
morosis motibus tuis, in maxima animæ
meæ capacitate, ac vi, me gloriosam

N n 2 ted.

3.
minis
ruce

vera
stica
MT
124

reddis ; diuinam videlicet mihi intelligentiam , iuxta totam intellectus mei aptitudinem tribuendo, amorem quoque secundum maximam voluntatis meæ amplitudinem mihi impertiendo , hoc est intelligentiã diuinã excellissimè intellectus mei aptitudinem , in quodam intensissimo voluntatis meæ feruore , substantialique iam explicata vnione , sublimando. Quod reuera ita accidit, imò multò amplius quàm verbis exprimi possit ; eo nimirum tempore , quo flamma hæc in anima exurgit. Cum enim anima tota repurgata sit , & mundissima , profundè , subtiliter , sublimissimoque modo eam in se per suam flammam absorbet sapientia : quæ quidem sapientia ob suam puritatem attingit à fine vsque ad finem: Atque in illa absorptione sapientiæ, exercet Spiritus sanctus gloriosas flammæ suæ , sicuti diximus, vibrationes. Quæ flamma , cum adeo suavis sit , confestim subiungit anima : *Quandoquidem iam non es molesta.*

V E R S V S I V.

Quandoquidem iam non es molesta.

Quid est flammam hanc esse molestantem.

ID est : quandoquidem non iam amplius affligis aut coarctas , neque sicut antea, defatigas : flamma siquidem ista, dum anima in purgationis spiritualis statu versaretur ; hoc est, quando contemplationem ingrediebatur ; non erat illi adeò iucunda & suavis, ac nunc est, in isto vnionis statu. Quamobrem sciendum est, Flammam istam antequam diuinus hic amoris ignis per purgationem, puritatemque perfectam, in intima animæ penetra-

lia introducat, illisque vnatur, inuadere animam , prauorum ipsius habituum imperfectiones demoliendo , & in nihilum redigendo.

Hæcque est Spiritus sancti operatio, in qua ad vnionem diuinam , transformationemque in DEVM per amorem illam disponit. Idem quippe amoris ignis, qui in ista amoris gloria postmodum vnatur illi ; ipse est, qui prius eam adoritur purgando ; quemadmodum etiam idemmet ignis, qui ligni interiora penetrat ; est ille , qui prius illum lambebat , feriebatque suã flammã exsiccando , ac à suis frigidis accidentibus illud denudando , donec calore suo præparatum penetraret, ac in se transformeret. In quo exercitio plurimum patitur anima , magisque in spiritu sentit afflictiones, quæ interdum etiam in sensum redundant : cum illi hæc flamma molesta sit & grauis, quemadmodum in Noctis Obscuræ tractatu , & in Ascensus Montis Carmeli Libro fufius docuimus ; & propterea non placet nunc pluribus de hac re agere , satis nunc sit nosse eundem DEVM , qui per vnionem amorisque transformationem vult ingredi Animam , esse illum qui prius eam diuinæ suæ flammæ luce , & calore, ipsam repurgando feriebat, & inuadebat ; vnde eadem flamma , quæ nunc ei suavis est & iucunda , erat antea grauis & molesta.

Proinde idem est , ac si Anima diceret : Siquidem iam non es mihi amplius , sicut prius obscura , & tenebrosa ; sed es diuinum intellectus mei lumen, quo te contemplari possum ; nec amplius imbecillitatem meam deficere facis ; sed es potius voluntatis meæ robur & fortitudo, cuius præsidio tota iam in diuinum amorem conuersa, te amare & frui possum.